

równającej się 1/5 ich wartości nominalnej, wyrażonej w guldenach holenderskich, markach niemieckich lub funtach szterlingów.

(3) Wypłata należności za obligacje wylosowane i kupony następować będzie: w Polsce — w złotych w równowartości sumy należnej, wyrażonej w guldenach holenderskich i przeliczonej według parytetu złota, w Holandji — w guldenach holenderskich; w Niemczech — w markach Rzeszy w równowartości sumy należnej, wyrażonej w dawnych markach niemieckich i przeliczonej w stosunku jeden za jeden, oraz ewentualnie w innych krajach — w walucie, wskazanej w rozporządzeniu Ministra Skarbu.

(4) Przedawnienie płatnych kuponów następuje po 5 latach licząc bieg jego od dnia płatności.

(5) Bieg przedawnienia dla kuponów, których termin płatności przypadał na 1 lipca 1930 r. i 2 stycznia 1931 r., bieć będzie od dnia 1 lipca 1931 r.

(6) Bieg przedawnienia dla kuponów, których termin płatności przypadał na 2 stycznia 1930 r. lub na terminy wcześniejsze, bieć będzie od dnia 2 stycznia 1932 r.

Art. 4. Nieumorzone obligacje emisji trzeciej z r. 1901, z wyjątkiem obligacji, wylosowanych przed dniem 23 września 1916 r., będą hipotecznie zabezpieczone na majątku kolei fabryczno-łódzkiej, który skutkiem skupu kolei przeszedł na własność Skarbu Państwa.

Art. 5. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji władny będzie zarządzić w drodze rozporządzenia wymianę nieumorzonych obligacji trzeciej emisji z r. 1901, z wyjątkiem obligacji, wylosowanych przed 23 września 1916 r., na nowe obligacje, których wartość nominalna wyrażona będzie w walutach polskiej, niemieckiej, holenderskiej i angielskiej i których inne warunki emisyjne odpowiadać będą warunkom emisyjnym obligacji dawnych ze zmianami, wprowadzonymi niniejszą ustawą.

(2) W razie zarządzenia takiej wymiany wszelkie roszczenia z tytułu obligacji, wymianie podlegających a do wymiany nie przedstawionych, przedawniają się w ciągu lat 10 od daty wejścia w życie rozporządzenia o wymianie.

Art. 6. Za spłatę i oprocentowanie obligacji emisji trzeciej z r. 1901, wylosowanych przed dniem 23 września 1916 r., ani Skarb Państwa, ani Towarzystwo Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej nie odpowiada.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Komunikacji: *Kühn*

274.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM KOMUNIKACJI

z dnia 30 marca 1932 r.

o rejestracji i stemplowaniu obligacji Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej, wypuszczonych w walucie rublowej.

Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 1932 r. o nieumorzonym długi obligacyjnym Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 28, poz. 273) i § 43 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przeliczeniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 30, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. W celu zastosowania postanowień o wzajemności i odwecie, zawartych w § 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 30, poz. 213), przy spłaceniu przez Polskie Koleje Państwowe obligacji Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej emisji pierwszej z 1887 roku, emisji drugiej z 1895 roku i emisji czwartej z 1909 roku, zarządza się rejestrację i ostemplowanie tych obligacji.

§ 2. Posiadacze obligacji, wymienionych w § 1, winni złożyć je do zarejestrowania i ostemplowania w Ministerstwie Skarbu (Urząd Długów Państwa, Warszawa ul. Senatorska 29) wraz z dowodami, stwierdzającymi prawo własności i obywatelstwo posiadacza tych obligacji w dniu 21 maja 1924 roku.

Jako dowody własności obligacji składać należy:

oryginalne dowody kupna obligacji przed datą 21 maja 1924 roku, wystawione przez instytucje bankowe, za których pośrednictwem zgłoszone obligacje były nabyte, kwity depozytowe (bankowe) z przed daty 21 maja 1924 roku, o ile zawierają one numery i odcinki oraz emisję zdeponowanych obligacji, lub inne wiarogodne dokumenty, stwierdzające w sposób niewątpliwy, czyją własnością były dane obligacje w dniu 21 maja 1924 roku.

Terminy dla złożenia obligacji wraz z dowodami do zarejestrowania i ostemplowania ustala się: dwutygodniowy — o ile chodzi o obligacje, znajdujące się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w granicach Państwa Polskiego, i miesięczny — o ile chodzi o obligacje, znajdujące się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia poza granicami Państwa Polskiego. Bieg tych terminów liczy się od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Obligacje winny być składane wraz z arkuszami kuponowemi.

§ 3. W razie, jeśli obywatelstwo właściciela i prawo własności obligacji w dniu 21 maja 1924 roku nie zostanie w sposób niewątpliwy udowodnione, obligacje będą zarejestrowane i ostemplowane jako obligacje, co do których obywatelstwo ich posiadacza w dniu 21 maja 1924 r. nie zostało stwierdzone,

i traktowane będą przy spłacie narówni z obligacjami, stanowiącemi w dniu 21 maja 1924 roku własność posiadaczy o obywatelstwie rosyjskiem.

§ 4. Obligacje, podlegające w myśl niniejszego rozporządzenia zarejestrowaniu i ostemplowaniu, a do zarejestrowania i ostemplowania w terminie nie zgłoszone, uznane będą za stanowiące własność posiadaczy o obywatelstwie rosyjskiem.

§ 5. Decyzje Ministerstwa Skarbu, dotyczące rejestracji i stemplowania obligacji, zgłoszonych na podstawie niniejszego rozporządzenia, mogą być skarżone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Komunikacji: *Kühn*

275.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 marca 1932 r.

w sprawie wykonania art. art. 2 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 kwietnia 1931 r. o uregulowaniu roszczeń obywateli polskich do niemieckich zakładów ubezpieczeń z tytułu umów ubezpieczeń na życie, wymienionych w art. 21 polsko - niemieckiego układu waloryzacyjnego z dnia 5 lipca 1928 r.

Na podstawie art. art. 2, 8 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 kwietnia 1931 r. w sprawie uregulowania roszczeń obywateli polskich do niemieckich zakładów ubezpieczeń z tytułu umów ubezpieczeń na życie, wymienionych w art. 21 polsko - niemieckiego układu waloryzacyjnego z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 33, poz. 235) zarządzam co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Państwowym Urzędzie Kontroli Ubezpieczeń Komisję Likwidacyjną do spraw zobowiązań niemieckich zakładów ubezpieczeń.

Komisja Likwidacyjna składa się z przewodniczącego, którym jest dyrektor Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, oraz z 4-ch członków, których mianuje Minister Skarbu, wyznaczając jednego z nich na zastępcę przewodniczącego.

§ 2. Do zadań Komisji Likwidacyjnej należy:

1) kontrola działalności Komisarza do likwidacji zobowiązań niemieckich zakładów ubezpieczeń na życie, a w szczególności zatwierdzanie przedstawionych przez niego preliminarzy wydatków na pokrycie wszelkich kosztów, związanych z rejestracją,

przerachowaniem i uregulowaniem roszczeń, objętych art. 21 polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego, oraz kontrola nad wykonywaniem preliminarzy;

2) rozstrzyganie o odwołaniach od decyzji tego Komisarza, wniesionych przez osoby zainteresowane.

§ 3. Posiedzenia Komisji Likwidacyjnej zwołuje, w miarę potrzeby, przewodniczący, a w wypadku jego nieobecności lub innych przeszkód, w razie nagłej potrzeby, jego zastępca.

O terminie posiedzenia przewodniczący powiadamia pisemnie członków Komisji co najmniej na trzy dni wcześniej.

§ 4. Do ważności uchwał Komisji Likwidacyjnej jest konieczna obecność przewodniczącego lub jego zastępcy, oraz co najmniej dwóch członków Komisji.

Uchwały Komisji Likwidacyjnej zapadają zwykłą większością głosów, a w przypadku równej ich liczby rozstrzyga głos przewodniczącego.

Przewodniczący może w ciągu 1 tygodnia od daty uchwały Komisji zawiesić ją z tem, że sprawa nią objęta zostanie rozstrzygnięta na najbliższym posiedzeniu Komisji. W razie ponowienia przez Komisję uchwały pierwotnej przewodniczącemu nie służy prawo ponownego jej zawieszenia.

§ 5. Komisja Likwidacyjna rozstrzyga sama o wewnętrznym trybie swego urzędowania i może uregulować go w drodze regulaminu.

§ 6. Z każdego posiedzenia Komisji Likwidacyjnej winien być sporządzony protokół dla wszystkich spraw na posiedzeniu rozpoznanych.

Protokoły posiedzeń podpisuje ich przewodniczący oraz jeden z członków Komisji na posiedzeniu obecnych. Uchwały i pisma Komisji podpisuje przewodniczący lub jego zastępca.

Protokół winien być odczytany na następnym posiedzeniu Komisji; w razie braku sprzeciwu uważa się go za przyjęty.

§ 7. Przewodniczący Komisji Likwidacyjnej może, celem wyjaśnień, wzywać na jej posiedzenie Komisarza do likwidacji zobowiązań niemieckich zakładów ubezpieczeń, oraz rzeczoznawców.

§ 8. Komisarz do likwidacji zobowiązań niemieckich zakładów ubezpieczeń jest odpowiedzialny za wykonywane przez siebie czynności przed Ministrem Skarbu.

§ 9. Sumy uzyskane na podstawie art. art. 21 i 26 polsko - niemieckiego układu waloryzacyjnego, winny być przechowywane w złotych, na rachunku oprocentowanym, w jednej z państwowych instytucyj kredytowych.

Czeki kasowe, asygnaty lub polecenia na podjęcie, przelew lub wydatkowanie powyższych sum podpisuje Komisarz do likwidacji zobowiązań niemieckich zakładów ubezpieczeń łącznie z jednym z członków Komisji Likwidacyjnej.